

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor sociální péče a zdravotnictví, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zastoupeného Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem, se sídlem Revoluční 1, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2008, č. j. MHMP 408372/2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2009, č. j. 4 Cad 121/2008 - 35,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Městské části Praha 6, Úřadu městské části, ze dne 12. 5. 2008, č. j. MCP6 034944/2008, byla podle § 96 odst. 1, 4, zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, s účinností od 1. 2. 2006, odňata měsíčně se opakující dávka sociální péče ve výši 614 Kč přiznaná rozhodnutím tamního úřadu ze dne 23. 1. 2004 a ze dne 2. 3. 2006. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobce (dále též „stěžovatel“) je poživitelem částečného invalidního důchodu ve výši 3897 Kč a je dlouhodobě veden jako uchazeč o zaměstnání. Nemá žádný jiný příjem. Ze spisové dokumentace vyplývá, že nezbytné náklady k zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb včetně dietního stravování činí částku 3100 Kč měsíčně. Na základě těchto skutečností správní orgán dospěl k závěru, že žalobce je schopen si ze svého příjmu uhradit veškeré své nezbytné životní výdaje

včetně dietního stravování. K předloženým stvrzenkám za ubytování ve vojenských ubytovných správní orgán uvedl, že žalobce kromě uvedených stvrzenek nepředložil ani neprokázal jiné nezbytné náklady spojené s bydlením (např. že uhrazuje nájemné za užívání přístřeší, elektřinu nebo plyn). Ze stvrzenek za ubytování přitom vyplývá, že ubytování ve vojenských ubytovných bylo poskytováno za účelem turistiky, turistiku přitom nelze považovat za nezbytné náklady spojené s bydlením.

K odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí rozhodl Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 1. 9. 2008, č. j. MHMP 408372/2008, tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. K otázce ubytování na vojenských ubytovných odvolací správní orgán uvedl, že z vyjádření Vojenské ubytovací a stavební správy Praha ze dne 6. 6. 2006 vyplývá, že zásady pro ubytování na vojenských ubytovných se řídí předpisem Stav - 1 - 2, příloha 2, Směrnice o vojenských ubytovných. Na ubytovně lze ubytovávat buď na služební (pracovní) cestě, nebo v případě volné lůžkové kapacity na cestě turistické (čl. 23 citovaného vnitrozoborálního předpisu). To se vztahuje i na vojenské důchodce a důchodce - bývalé občanské zaměstnance vojenské správy a jejich rodinné příslušníky. Žalobce se v místě trvalého pobytu nezdržuje, užívá se svou matkou byt o velikosti 3+1 na adrese: O. 43, P. 2, tudíž má možnost bydlení v tomto bytě na území hlavního města P. Dojíždění mimo P. za účelem ubytování, jak žalobce namítá, není zejména i s přihlédnutím k nákladům na dopravu důvodné. Žalobci vznikly náklady za ubytování na turistické cestě, které nelze považovat za nezbytné náklady na domácnost ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti. Dávky sociální péče se poskytují k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, tyto dávky nelze poskytovat k úhradě nákladů za turistiku. Ke skutečnosti, že žalobce nemá v užívaném bytě zapojen plyn a elektrickou energii nelze přihlídnout, žalobce dlouhodobě tuto situaci neřeší. K námitce, že v období do 31. 1. 2006 a období od 1. 2. 2006 nedošlo k žádné změně osobních poměrů žalobce nelze podle odvolacího správního orgánu přihlídnout, neboť podle § 96 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb. dávka se odejme ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byla vyplacena. Vzhledem ke skutečnosti, že dávka byla vyplacena za období měsíce ledna 2006, byla odňata v souladu s citovaným ustanovením od 1. 2. 2006. Nebylo možné přihlídnout ani k námitkám žalobce, že argumenty odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohou obstát zejména s ohledem na vadnost závěru, že náklady za užívání ubytoven nejsou nezbytné, předchozími rozhodnutími byl shledán sociálně potřebným, o užívání přístřeší k uskladnění věcí a přenocování úřad věděl již od prosince 2003.

Proti posledně uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 3. 2009, č. j. 4 Cad 121/2008 - 35, tak, že žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Při posouzení žalobcových námitek ohledně výdajů spojených s ubytováním na vojenských ubytovných městský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobce měl možnost základní potřeby spočívající v bydlení a zajišťování hygienických potřeb uspokojovat tak, že by užíval přístřeší v P., které užívá se svou matkou. Námitky týkající se neobyvatelnosti přiděleného přístřeší v důsledku odpojení elektřiny a plynu, nelze v případě žalobce považovat za důvodné. Žalobce prokazoval, že v roce 2003 žádal o připojení na tyto sítě, avšak firma, která nemovitost spravuje, na tuto žádost nereagovala. Žalobce nedoložil, že by poté podnikl další kroky k tomu, aby zajistil pro přístřeší připojení k uvedeným sítím a zajistil tak obyvatelnost tohoto bytu. Městský soud dal za pravdu žalovanému potud, že pro zajištění žalobcových základních potřeb spojených s bydlením nebylo vyhledáváním turistických ubytoven mimo P. nezbytné. Soud připustil, že žalobci nelze samozřejmě určovat, jakým způsobem bude své osobní potřeby, a to je i bydlení, zajišťovat, poukázal však na to, že státní orgán je oprávněn ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb. posoudit, zda náklady spojené s uspokojováním základních osobních potřeb jsou náklady nezbytnými. Takovými náklady jsou jistě náklady na bydlení a provoz domácnosti a služby

spojené s užíváním bytu a energie pro provoz domácnosti. Takové náklady však žalobce nedoložil. Ze zjištěných skutečností vyplývá, že si žalobce neobstaral jiné bydlení a v jeho případě i když osobně využíval ubytovny k uspokojení svých potřeb, hygienických i k případnému přechodnému bydlení, nejednalo se o náklady nezbytné. Pokud žalobce namítal, že přístřeší nebylo přiděleno jemu, ale jeho matce a proto se on sám nemohl domáhat připojení k elektřině a plynu, není možno podle názoru městského soudu k této námitce přihlídnout. Žalobce žil společně s matkou a je zřejmé, že odpojení od uvedených zdrojů energií se dotýká i jí. Měl-li žalobce výhrady ke stavu přístřeší, které bylo jemu a jeho matce přiděleno a odkazoval přitom na stanovisko uvedené v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 1997, sp. zn. 19 Co 690/97, kdy mimo jiné jednou z podmínek a náležitostí, které přístřeší má mít, je i možnost přímého nebo nepřímého vytápění, uvedl k tomu městský soud, že tato možnost v přiděleném bytě dána je, protože byt může být napojen na zdroje energií, které umožní vytápění, avšak k tomu je třeba, aby žalobce, popř. jeho matka podnikli patřičné kroky k zajištění připojení k těmto zdrojům energie. Jak je zřejmé ze správního spisu, žalobce nedoložil, že by byly takové kroky podniknuty. Řešil-li žalobce své potřeby využíváním turistických ubytoven v rámci turistiky, je to jeho volba řešení situace. Správnímu orgánu pak podle názoru městského soudu nelze s ohledem na provedená zjištění vytknout, že žalobcem doložené náklady na toto bydlení v turistických ubytovnách nepovažoval za nezbytné náklady na domácnost. K námitce žalobce, že v jeho situaci nedošlo ke změně osobních poměrů oproti období do 31. 1. 2006, kdy byla žalobci opakovaně dávka sociální péče přiznávána, městský soud uvedl, že předmětem přezkumu v této věci není období před odnětím dávky sociální péče a posouzení důvodnosti poskytování této dávky v předchozím období. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o odnětí měsíčně se opakující dávky sociální péče od 1. 2. 2006. V těchto rozhodnutích byly hodnoceny žalobcem předložené doklady, jimiž dokládal výši svých nákladů na domácnost. Správní orgán mohl rozhodnout o odnětí této dávky pouze od následujícího dne po dni, jímž uplynulo období, za které byla dávka již vyplacena. Bylo tak postupováno v souladu s § 96 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb. a v tomto procesním postupu neshledal městský soud žádné pochybení. Městský soud tak dospěl k závěru, že žalobcovy námitky nejsou důvodné, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel kasací stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Poukázal na to, že pokud městský soud posoudil náklady na ubytování v ubytovnách jako nikoli nezbytné, potom v takovém případě měl správní orgán vyhodnotit s ohledem na věk a zdravotní stav stěžovatele a s přihlídnutím k obvyklé úrovni bydlení v České republice, jaké náklady by byly nezbytné a úhradu takto stanovených nákladů poskytnout. V žádném případě však nebyl oprávněn usoudit, že stěžovatel má dostačující prostředky na úhradu osobních potřeb a na základě toho dávku odejmout, tj. jako kdyby mezi jeho potřeby nepatřila potřeba bydlení. Pokud městský soud tvrdí, že je třeba, aby žalobce popř. jeho matka podnikli patřičné kroky k zajištění připojení (myšleno plynu a elektřiny), jedná se podle stěžovatele o zcela nekonkrétní frázovitá tvrzení, která nemohou obstát. Městský soud totiž vůbec nezvažoval, jaká konkrétní opatření by měla vést k odstranění tohoto stavu a zejména zda lze vzhledem k situaci po stěžovateli spravedlivě žádat, aby je učinil. V této souvislosti stěžovatel zdůrazňuje, že ve věci došlo k hrubému pochybení pronajímatele, který se v notářském zápisu z 29. 5. 2002 zavázal uzavřít k předmětné nemovitosti s matkou stěžovatele nájemní smlouvu a přitom 28. 8. 2002 uzavřel k této nemovitosti nájemní smlouvu s firmou NOB, a. s. Toto závažné porušení závazku správní orgán a ani soud nijak nezohlednily a to zvláště s ohledem na povinnost pronajímatele udržovat byt ve stavu způsobilém k užívání podle § 687 občanského zákoníku, přičemž muselo být jasné, že v případě, že nájemní smlouva nebude svědčit matce stěžovatele, nebude jmenovaná moci žádat zapojení sítí, tj. ani nemovitost užívat jako „byt“ na úrovni odpovídající civilizovaným zvyklostem. Navíc stěžovatel zdůraznil, že správní orgán sám jej nijak neupozornil na to, že jako podmínku pro další vyplácení dávek bude požadovat učinění těch kterých opatření, to by

samozejmě vyžadovalo, aby je konkrétně vyjmenoval. Ve věci tak podle stěžovatele dochází k absurdní situaci, že správní soud mu vytýká neprovedení blíže nekonkretizovaných opatření, že je neučinil, ačkoliv samy správní orgány mu nic takového náležitým způsobem nevytkly. Napadený rozsudek podle stěžovatele rovněž trpí nepřezkoumatelností, a to ve vztahu k dvěma uplatněným námitkám. V návrhu předně namítal, že žalovaný nevysvětlil, v čem jsou splněny podmínky změny poměrů, resp. přiznání dávky neprávem ve smyslu § 96 odst. 1 zákona o sociálním zabezpečení, na což městský soud reagoval slovy, že „správní orgán mohl rozhodnout o odnětí dávky pouze ode dne následujícím po dni, jímž uplynulo období, za které již byla dávka vyplacena“. To je podle stěžovatele nedostačující, protože on nenamítal, že by soud odňal dávku ve vztahu k období, za které již byla vyplacena, tj. že by porušil § 96 odst. 4 zákona o sociálním zabezpečení, nýbrž že nebyly splněny vůbec podmínky pro rozhodování podle § 96 uvedeného zákona, tj. že správní orgány nevysvětlily změnu svého pohledu na skutkový stav, jelikož o existenci přístřeší, resp. užívání posádkových ubytoven věděly od roku 2003 příp. 2004. Stejně tak se soud nijak nevyjádřil k souvislosti věci s ústavním právem svobody pobytu a pohybu.

Městským soudem ustanovená zástupkyně stěžovatele advokátka Mgr. Dagmar Rezková Dřímálová doplnila kasační stížnost stěžovatele podáním ze dne 20. 9. 2009. V něm mimo jiné uvedla, že údaje o přiděleném přístřeší stěžovatel sdělil již ve své žádosti z prosince 2003 a v červnu 2004 poskytl formou čestného prohlášení správním orgánům i informaci o stavu tohoto přístřeší, tj. správní orgány byly o existenci přístřeší a užívání ubytoven informovány mnohem dříve, když do doby vydání napadeného rozhodnutí k tomuto neměly žádné výhrady při rozhodování a posuzování sociální potřeby stěžovatele. Opětovně bylo poukázáno na to, že v situaci stěžovatele nedošlo ke změně osobních poměrů oproti období do 31. 1. 2006, když stěžovatel vychází z toho, že má-li dojít ke změně rozhodnutí, musí dojít ke změně poměrů od doby, kdy bylo vydáno první rozhodnutí ve věci. Tedy stěžovatel má za to, že soud při přezkoumání rozhodnutí o odnětí dávky měl zkoumat, zda nárok na dávku zanikl, tím, že se změnila skutečnosti, které byly rozhodné pro její přiznání.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zásadně nesouhlasí s názorem stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o zániku nároku stěžovatele na dávku sociální péče ve smyslu § 96 zákona č. 100/1988 Sb., a jež bylo potvrzeno napadeným rozsudkem, je nepřezkoumatelné, nezákonné a nesrozumitelné. Žalovaný setrvává na svém rozhodnutí, neboť podle jeho názoru není stěžovatel osobou, kterou lze ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb. považovat za sociálně potřebného občana. Po citaci ustanovení § 1 odst. 1, § 4 odst. 1, 3 a § 3 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 482/1991 Sb. žalovaný vyslovuje přesvědčení, že rozhodoval správně, když ze spisové dokumentace bylo zjištěno, že nezbytné náklady k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb stěžovatele včetně dietního stravování činily částku 3100 Kč měsíčně, neboť doklady o skutečných nákladech na domácnost stěžovatel nepředložil. Doklady předložené stěžovatelem prokazující vynaložení nákladů na ubytování v zařízení Vojenské ubytovací a stavební správy, vojenské ubytovně v Liberci, nelze podle žalovaného považovat za nezbytné náklady na domácnost ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb., neboť se jedná o náklady na ubytování na turistické cestě. Dále bylo ze spisové dokumentace zjištěno, že stěžovatel byl v době žádosti o dávku poživitelem částečného invalidního důchodu, tedy příjem stěžovatele činil částku ve výši 3897 Kč měsíčně. S ohledem k uvedenému a ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb. žalovaný posoudil poskytnutí dávky sociální péče stěžovateli jako nedůvodné a opakující se dávku sociální péče stěžovateli odebral. Žalovaný má za to, že právní otázka byla správními orgány obou stupňů a stejně tak městským soudem posouzena správně, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, má oporu ve spisech, a že rozhodnutí je jako takové zcela prokazatelné

přezkoumatelné. Vzhledem k tomu žalovaný navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a je na základě usnesení městského soudu o ustanovení zástupce zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud následně přistoupil k věcnému posouzení napadeného rozsudku, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž kasační stížnost s ohledem na její obsah přezkoumal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl považován za sociálně potřebného podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, a byla mu poskytována měsíčně se opakující peněžitá dávka k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb ve smyslu § 4 odst. 1 uvedeného zákona a zvýšených nákladů podle § 2 odst. 1 téhož zákona. V daném případě jde o posouzení, zda náklady spojené s ubytováním na vojenských ubytovnách lze považovat za nezbytné náklady na domácnost ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb. za situace, kdy stěžovatel společně se svojí matkou užívá byt o velikosti 1+3 v P., poskytnutý jim jako přístřeší. Touto otázkou se v případě stěžovatele Nejvyšší správní soud již zabýval ve věci vedené pod sp. zn. 6 Ads 153/2007 a v rozsudku ze dne 27. 8. 2008, č. j. 6 Ads 153/2007 - 58, dospěl k následujícímu závěru: „Pokud občan přebývá na trvalé adrese v P., nelze uznat jako nezbytné náklady na domácnost ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb. náklady spojené s dočasným ubytováním na ubytovnách v různých částech republiky, kde se svou matkou opakovaně přebývá. Tvrzení, že tak činí za účelem osobní hygieny a praní prádla, je nerozhodné.“ V nyní rozhodované věci Nejvyšší správní soud nemá důvod se od shora vysloveného názoru odchýlit.

K otázce zavedení dodávky elektrické energie a plynu do bytu lze uvést, že je obecně známo, že smlouva o dodávce elektrické energie a plynu se uzavírá se žadatelem o uvedenou dodávku, přičemž k uzavření smlouvy není potřeba souhlasu majitele domu (to ostatně k dotazu správního orgánu prvního stupně dne 12. 4. 2006 potvrdila jak Pražská energetika, a. s., tak Pražská plynárenská, a. s.). Pokud stěžovatel a jeho matka uvedenou žádost od roku 2002, kdy jim byl byt přidělen, dosud nepodali, tak jim zřejmě stávající stav vyhovuje (správní spis rovněž obsahuje sdělení správcovské firmy RAK CZ, a. s., se sídlem v Praze, ze dne 17. 8. 2006, podle něhož matka stěžovatele od uzavření nájemní smlouvy dne 1. 9. 2002 do současné doby neuhradila žádné nájemné, takže byla podána žaloba na vyklizení bytu).

Stěžovateli byla poskytována měsíčně se opakující peněžitá dávka, takže každý měsíc bylo posuzováno zda podmínky pro její výplatu trvají. Od února 2006 bylo správním orgánem shledáno, že podmínky pro výplatu dávky nejsou splněny za situace, kdy nezbytné náklady k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb včetně dietního stravování činí u stěžovatele částku 3100 Kč (uvedenou částku stěžovatel nezpochybňuje), přičemž stěžovatel pobíral částečný invalidní důchod ve výši 3897 Kč. Z uvedeného vyplývá i nastalá změna poměrů od února 2006, kdy již příjem stěžovatele převyšuje doložené nezbytné náklady k zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb (nezbytné náklady na domácnost stěžovatel nedoložil, když sám připustil, že nájemné z bytu, který společně s matkou užívají, není placeno, přičemž náklady spojené s ubytováním na vojenských ubytovnách mu uznány nebyly).

K námitce stěžovatele, že správní orgán nevysvětlil změnu svého pohledu na skutkový stav, když o užívání posádkových ubytoven věděl od roku 2003, resp. 2004, lze uvést, že ze správního spisu, který se týká pouze posouzení přiznání dávky od února 2006, není zřejmé, zda a jak správní orgán posuzoval náklady spojené s užíváním vojenských ubytoven. I kdyby však správní orgán k nákladům za užívání ubytoven v minulosti přihlédl, tak nejpozději od zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Ads 153/2007 k tomu již přihlédnuto být nemohlo.

Závěrem lze shrnout, že žádné z uváděných stížnostních námitek Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že neshledal namítaný důvod kasační stížnosti. Dospěl pak k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, takže právo na náhradu nákladů řízení nemá, a úspěšnému žalovanému takové právo výslovně odňal § 60 odst. 2 s. ř. s. (jednalo se o řízení ve věcech sociální péče).

Městským soudem ustanovená zástupkyně stěžovatele požadovala za zastoupení stěžovatele odměnu za převzetí věci včetně studia spisu u soudu dne 2. 7. 2009 a za doplnění kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené advokátce odměnu ve výši 800 Kč, představující jeden úkon právní služby za 500 Kč, a to za doplnění kasační stížnosti z 20. 9. 2009 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Odměna za převzetí věci nebyla přiznána, neboť podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovená advokátka netvrdí. Rovněž tak nebyla přiznána odměna za studium spisu u soudu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že studium spisu nelze považovat za úkon, za který by byla ustanoveným zástupcům obecně přiznávána odměna. Opačný případ nastává, pokud doplnění kasační stížnosti opodstatněně reagovalo na skutečnosti zjištěné studiem spisu, s nimiž se jinak mohl ustanovený advokát pro důsledné hájení práv a zájmů stěžovatele seznámit pouze problematicky. O takový případ se v projednávané věci nejedná, neboť ustanovená advokátka v doplnění kasační stížnosti pouze zopakovala některé námitky stěžovatele uvedené v jeho vlastním podání.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu